

בני אשר. 8.3.2023.

הסנדלר ואיש הקומנדו (סיפור אמתי מפי הבת)

ח'לאפו עמירה שרד את מלחמת העולם השנייה בטריפולי שבלוב, בזכות היותו סנדלר מיומן. הוא ייצר מגפיים לחיילים הנאצים ותוך כדי כך רכש מיומנויות שעזרו לו להציל את משפחתו בפרעות בלוב ואת ילדיו מחטיפה -- דווקא בישראל ודווקא במעברת שבות עם, הקרויה גם "מעברת פרדסיה". ומעשה שהיה, כך היה.

בהגיעו לישראל בחורף 1949 הגיע למעברת שבות עם, למחנה ד' – עם כל השכנים מטריפולי. לאחר זמן קצר החל לעבוד ביפו בייצור נעליים. כל יום היה נוסע הלוך ושוב באוטובוסים, משאיר את אשתו עם 8 ילדיהם באוהל, כמו עולים רבים שהגיעו מכל העולם.

יום אחד בשנת 1951, אשתו חשה ברע ונלקחה לבית החולים. בשובו מן העבודה ראה שלא רק היא חסרה. גם בת אחת ושני בנים חסרים. לולי בת ה-10, ברוך בן ה-6 וגבריאל, התינוק בן השנתיים. לשאלתו, אמרו הילדים שהגיע איש אחד מהנהלת המעברה ולקח אותם כדי לטפל בהם.

הלך אל האיש ושאל על ילדיו:

- "אשתך בבית החולים. אתה לא בבית, אז אנחנו דואגים לילדים עד שאשתך תחזור הביתה", נענה.

חזר אליו כעבור מספר ימים, אחרי שאשתו שבה הביתה.

- "שמע, אני לא יודע מה קרה בינתיים ואיפה הילדים, אבל תהיה שקט – הם בידיים טובות", פטרו בלא כלום.

ח'לאפו הרגיש שמשוהו כאן מסריח והחליט לפעול. פתח במלחמה אישית.

בקצה המעברה, ליד הכביש המוביל מצומת בית ליד לטול כרם, גר בבקתה ערבי בשם ח'אלד (השם האמתי שמור במערכת – ב.א). היה ידוע לכל כגשש שיודע עניינים. ח'לאפו הגיע אליו.

- "תביא לי נשק ושק יוטה. אני ישלם לך!" , אמר לו בצורה החלטית.

- "יא חביבי, אני יכול להביא לך אקדח, אבל בלי כדורים!" , ביקש ח'אלד על נפשו.

ח'לאפו לקח את האקדח בתוך השק והלך לצריף ההנהלה של מחנה ד'. חיכה לסגירתו עם ערב. האיש היה עסוק בניירותיו. ח'לאפו התקרב אליו מאחור. בתנועה מהירה הלביש על ראשו את השק והצמיד את קנה האקדח לחזהו.

- "אני יהרוג אותך, את הילדים שלך ואת כל המשפחה, אם לא תחזיר לי את הילדים שלי, הבנת?!"
אמר בשקט. הוריד לאט את השק, כדי שהאיש יראה שהאקדח אמתי.

- "שמע, זה לא אני. אני העברתי אותם לאיש השמן שבא כל יום עם הטנדר", פתח בגמגום, חיזור כסיד.

- "בסדר, אני ידבר אתו, אבל אתה תשתוק! הבנת?! אם לא, אני בא אליך!" , אמר ויצא מהר.

למחרת , חיכה בכניסה למעברה . השמן נכנס עם הטנדר ונעצר ליד צריף המשרד. לפני שהספיק לרדת , הגיע אליו ח'לאפו וחזר על תרגיל השק והאקדח בחזה. כך קיבל את הכתובות למקום של הילדים :

ג'וליה (לולי) — בתל נוף .

ברוך – אומץ ע"י משפחה בכפר סירקין .

גבריאאל – בבית תינוקות בראש העין.

ח'לאפו לקח את אשתו ונסע לתל נוף.

לולי זוכרת שהיא היתה באולם גדול עם ילדות וילדים והיה די נחמד. היא לא זוכרת משהו חריג , פרט לכך שמדי פעם היה נעלם אחד הילדים... היא זוכרת אנשים במדים , אבל לא זוכרת אם הם היו שוטרים או חיילים. אולי גם מפאת ראייתה החלשה .

ברדתם מן האוטובוס , תכנן ח'לאפו את הפעולה לפרטיה ואמר לאשתו :

- " את תלכי מכאן ותיכנסי שם רחוק, דרך הגדר , תמצאי את הילדה ותצאי אתה מאיפה שנכנסת . תחכני לי שם ליד העץ הגדול ואני יבוא לקחת אותכם " , הסביר לה בטריפוליטאית. היא סמכה עליו. זכרה איך הציל אותם בלוב.

הוא ניגש לשומר והתחיל לעשות מהומה מלווה בצעקות . כולם הגיעו אליו כדי להתווכח איתו , לגרשו ולאיים עליו. הוא עשה זאת במשך מספיק זמן , כך שהאם מצאה את לולי, לקחה אותה ושתייהן ברחו וחיכו לאב שיגיע. בהגיעם חזרה לשבות עם , הייתה שמחה גדולה במשפחה , אבל האב אמר לשתייהן לא לספר דבר וחצי דבר.

למחרת נסעו ח'לאפו ואשתו אל כפר סירקין והגיעו למשפחה שאימצה את ברוך.

הם התקבלו בסבר פנים יפות . יותר מכך , האם התרשמה מהתנאים – הניקיון, המזון, החדר המסודר ואמרה לבעלה "ח'לאפו , אולי כדאי להשאיר כאן את הילד קצת זמן עד שנסתדר..." האב לא הסכים . התעקש. ברוך שהבין את שיחת הוריו בטריפוליטאית אמר להם : " אני מוכן להיות רעב , להתרחץ במים קרים, ולישון עם אח במיטה – העיקר להיות עם האחים והאחיות שלי ! "...

המשפחה המאמצת הסכימה למסור את הילד חזרה למשפחתו מיד וללא תנאים .

גבריאאל !? -- התינוק בן בשנתיים, היה בבית ילדים בראש העין וח'לאפו קיבל אותו חזרה בלי בעיות.

לאחר סיום מבצע החילוץ , הלך ח'לאפו לבית הקברות . טמן שם את השק והאקדח.

ח'לאפו לא סיפר את הסיפור לאיש, עד לפני מספר שנים , כשסיפר את הסיפור לנכדו .

זמן קצר אחר כך הלך לעולמו.